

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. J. P., advokát, U.**, právne zast. JUDr. D. A., advokátom, U., proti žalovanému: **O. D.**, právne zast. JUDr. I. R., advokátkou, **Š. v konaní o zaplatenie 4 061,94 Eur (122 370,-- Sk) s príslušenstvom**, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. marca 2009, č. k. 2Cob/171/2008-196, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. marca 2009, č. k. 2Cob/171/2008-196 **zrušuje** a vec **vracia** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce rozsudkom zo dňa 09. 07. 2008, č. k. 18Cb/42/2006-167 zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 122 370,-- Sk s 13% úrokom z omeškania od 04. 01. 2003 do zaplatenia, 4% úrokom z omeškania z istiny 23 200,-- Sk od 04. 01. 2003 do zaplatenia, 4% úrokom z omeškania z istiny 5 000,-- Sk od 11. 02. 2003 do zaplatenia, 4% úrokom z omeškania z istiny 5 000,-- Sk od 11. 03. 2003 do zaplatenia, 4% úrokom z omeškania z istiny 5 000,-- Sk od 11. 04. 2003 do zaplatenia a trov konania vo výške 95 108,-- Sk. Súd zistil, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o poskytnutí právnej pomoci dňa 01. 04. 2002, na základe ktorej sa žalobca ako komerčný právnik zaviazal poskytovať pre žalovaného právnu pomoc vo veciach vyplývajúcich z právnych vzťahov tak, ako je to dohodnuté v čl. I. zmluvy. V čl. II. písm. a/ bolo dohodnuté, že výška a spôsob odmeny sa riadi vyhláškou č. 163/2002 Z. z. a že žalovaný zaplatí žalobcovi za poskytnuté právne služby okrem zastupovania vo veciach súdnych a exekučných paušálnu odmenu vo výške 5 000,-- Sk mesačne a 800,-- Sk mesačného paušálu na účelné vynaloženie výdavkov. Ďalej bolo v čl. II. písm. b/ bod 2 dohodnuté, že vo veciach a prípadoch, ktoré nie sú zahrnuté pod bodmi a/ a b/ a vo veciach, kedy odmena za jeden úkon presahuje odmenu

5 000,-- Sk, sa odmena určí po vzájomnej dohode s primeraným použitím zmluvy a vyhl. č. 163/2002 Z. z. V čl. II. písm. c/ bolo dohodnuté, že žalovaný poskytne žalobcovi odmenu v zmysle čl. II. písm. a/ vždy do 10. dňa bežného kalendárneho mesiaca za predchádzajúci mesiac a odmenu podľa čl. II. písm. b/ bod 1, 2 poskytne žalovaný po predložení príslušného dokladu o ukončení veci a vyúčtovaní. V čl. IV. bolo dohodnuté, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú, s účinnosťou od 01. 04. 2002 s tým, že môže byť ukončená dohodou, prípadne výpoveďou v trojmesačnej výpovednej lehote, pričom výpoveď začína plynúť od 1. dňa nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede. Vychádzajúc z čl. II. písm. b/ bola dohodnutá tarifná odmena na poskytnutie právnej pomoci zo dňa 02. 05. 2002. V zmysle čl. I. tejto dohody bolo dohodnuté, že žalobca bude zabezpečovať kompletne exekučné konanie na vymożenie daňovej pohľadávky vo výške 1 462 973,-- Sk voči daňovému dlžníkovi – R. D. D., a to v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. V článku II. tejto dohody bolo dohodnuté, že vychádzajúc z článku II. písm. b/ bod 2 a vyhl. č. 591/2002 Z. z. a na náročnosť právnej pomoci sa klient a komerčný právnik dohodli na tarifnej odmene podľa hodnoty veci príslušného právneho úkonu (§ 12, § 13 citovanej vyhlášky) a komerčný právnik má nárok na odmenu po vymožení (aj čiastočnom) pohľadávky. V súvislosti s touto dohodou žalobca zabezpečil a vymohol daňovú pohľadávku. Po ukončení právnych služieb vyúčtoval faktúrou č. 26/2002 zo dňa 30. 12. 2002 odmenu vo výške 214 269,-- Sk, z ktorej ostala sporná uplatnená suma. Súd na námietku žalovaného považoval zmluvu o právnej pomoci z 01. 04. 2002 za určitú a zrozumiteľnú, k čomu dospel gramatickým a logickým výkladom podľa § 35 ods. 2 Obč. zák. z umiestnenia bodu 2 v samotnej zmluve, ktorý podľa jeho názoru treba vykladať tak, že čo nie je upravené v čl. II. písm. a/, b/ sa odmena určí postupom podľa čl. II., písm. b/2. Podľa názoru súdu pre deň, kedy došlo k účinnému uzavretiu zmluvy, nie je rozhodujúci dátum, ktorý je uvedený na zmluve, resp. pokiaľ dátum nie je uvedený, ale rozhodujúce je, kedy skutočne došlo k uzavretiu dohody. V danom prípade logicky mohlo dôjsť k podpísaniu a uzavretiu dohody až následne po tom, keď bola zverejnená vyhl. č. 591/2002 Z.z. v zbierke zákonov, teda po 15. 10. 2002, keď túto vyhlášku mali účastníci dohody k dispozícii. V tejto dohode v čl. II. bolo dohodnuté, že tarifná odmena bude účtovaná podľa hodnoty príslušného právneho úkonu (§§ 12-13 vyhl. č. 591/2002 Z. z.) Komerčný právnik má nárok na odmenu po vymožení (aj čiastočne) pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že pohľadávky – exekúcia bola čiastočne vymožená. Po preskúmaní všetkých úkonov právnej pomoci dospel súd k záveru, že všetky úkony sú účelné na vymożenie daňovej pohľadávky, keďže zákon s nimi spája konkrétne dôsledky pre účely daňového exekučného konania. Uviedol, že v danom prípade sa nejedná o úkony právnej pomoci

v sporovom konaní, ktorých účelnosť je potrebné posudzovať vo vzťahu k druhému účastníkovi konania, či možno od neho spravodlivo požadovať, aby nahradil vzniknuté trovy úspešnému účastníkovi konania. Kritériom účelnosti úkonu právnej pomoci, na ktorý poukazuje žalovaný, podľa ktorého je potrebné skúmať odbornú a tvorivú schopnosť advokáta pri vynaložení úkonu právnej pomoci, nie je v samotnej vyhláške č. 591/2002 Z. z. uvedená ako kritérium účelnosti právneho úkonu, a preto je bez právneho významu. Naopak samotná vyhláška umožňuje posudzovať pojem úkonu právnej pomoci voľnejšie, čo vyplýva z ust. § 16 ods. 4 citovanej vyhlášky, podľa ktorého za úkony právnej pomoci, ktoré nie sú uvedené v ods. 1 a 2, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. Podľa názoru súdu rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či sa jedná o úkon právnej pomoci, je skutočnosť, že sa jedná o úkon vo veci samej, čo v danom prípade bolo naplnené a či s týmto úkonom zákon spája následky pre vymoženie daňovej pohľadávky, čo bolo taktiež splnené. Tvrdenie žalovaného, že úkony správcu dane po neúspešnej dražbe sú v rozpore so zákonom, sú ničím neodôvodnené, keďže samotný zákon o správe daní naopak predpokladá takéto úkony v časti 7 zákona. Za námietku bez právneho významu považoval súd tiež námietku žalovaného, že súd by mal brať do úvahy pri posudzovaní trov konania záujem O., keďže O. je v rovnakom postavení ako každý iný účastník obchodného vzťahu. Súd mal za to, že pokiaľ žalovaný uzavrel dohodu o právnej pomoci, musel si byť vedomý následkov z nej plynúcich. Zmenou štatutárneho zástupcu žalovaného sa nijako nemôžu zmeniť práva a povinnosti vyplývajúce z dohody o právnej pomoci z 02. 05. 2002. Ďalším dôkazom, že žalovaný nemal námietky proti úkonom právnej pomoci, za ktoré požaduje žalobca odmenu, je skutočnosť, že žalobca podaním z 19. 11. 2004 vyšpecifikoval tieto právne úkony, ktoré žalovaný nijako nerozporoval. Z uvedených dôvodov súd zaviazal žalovaného zaplatiť čiastku 122 370,-- Sk, ktorá predstavuje rozdiel medzi už priznanou čiastkou 91 899,-- Sk a fakturovanou sumou 214 269,-- Sk. Úrok z omeškania priznal žalobcovi podľa ust. § 369 a § 502 Obchodného zákonníka po zistení úrokových sadziieb v sídle banky žalovaného. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením zo dňa 16. 03. 2009, č. k. 2Cob/171/2008-196, na odvolanie žalovaného, zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že Vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci nadobudla účinnosť dňom 15. 10. 2002, súd prvého stupňa preto pochybil, keď nárok žalobcu, uplatnený podľa tejto vyhlášky, považoval za oprávnený aj pred jej účinnosťou.

Odvolací súd zdôraznil, že z vyúčtovania žalobcu vo faktúre č. 26/2002 zo dňa 30. 12. 2002 nevyplýva, že sa jedná o zastupovanie žalovaného v exekučnej veci a ani súd prvého stupňa sa touto skutočnosťou nezaoberal, aj keď to žalovaný namietal. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa neskúmal, či úkony právnej pomoci žalobca urobil a či boli účelné a v súlade so zákonom. V súvislosti s touto skutočnosťou súd poukázal na písomnosti, ktorými žalobca preukazuje jednotlivé úkony právnej pomoci v počte 16 kusov, pritom len tri sú opatrené pečiatkou a podpisom žalovaného. Preto odvolací súd rozhodol tak, že zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzuje z ust. § 237 písm. f/ O. s. p. v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., pretože mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Dovolateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné, nezrozumiteľné, ústavne neakceptovateľné a v rozpore s platným procesným poriadkom.

Žalobca v podanom dovolaní uviedol, že v súdnom spore o zaplatenie istiny 252 469,- Sk s príslušenstvom Okresný súd Michalovce ako súd prvého stupňa svojim rozsudkom č. k. 18Cb/42/2006-111 zo dňa 16. 05. 2007 v znení opravného uznesenia zo dňa 16. 07. 2007 rozhodol tak, že žalovaná je povinná uhradiť žalobcovi istinu 130 099,- Sk s 9%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 91 899,- Sk od 04. 01. 2003 do zaplatenia, zo sumy 23 200,- Sk od 04. 01. 2003 do zaplatenia, zo sumy 5 000,- Sk od 11. 02. 2003 do zaplatenia, zo sumy 5 000,- Sk od 11. 03. 2007 do zaplatenia, zo sumy 5 000,- Sk od 11. 04. 2003 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu súd zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie proti výroku v sume 122 369,- Sk a 4%-ného úroku a proti výroku o trovách konania. Žalovaná O. proti rozsudku, v ktorom už základ nároku bol ustálený, sa neodvolala. Krajský súd v Košiciach svojim uznesením zo dňa 29. 02. 2008 č. k. 2Cob/154/2007-143 zrušil rozsudok v napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby a výroku o trovách konania a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia svoj právny názor vyslovil a náležite vysvetlil, ktorý názor spojil s konkrétnymi pokynmi, ako ďalej vo veci postupovať a v akom smere je potrebné doplniť dokazovanie. Po jasnom a zrozumiteľnom odôvodnení uznesenia, vysloveného právneho názoru a pokynov odvolacieho súdu, súd prvého stupňa doplnil dokazovanie výsluchom

účastníkov najmä vo smere vykonaných úkonov v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vykonania daňovej exekúcie, posúdením ich účelnosti, a to každý úkon a listinu osobitne a zvlášť. Po doplnení dokazovania súd prvého stupňa rozhodol svojim rozsudkom zo dňa 09. 07. 2008 č. k. 18Cb/42/2006-167.

V dovolaní žalobca ďalej uviedol, že po podanom odvolaní žalovanou O. Krajský súd v Košiciach dňa 16. 03. 2009 bez nariadenia pojednávania vydal vo veci uznesenie č. k. 2Cob/171/2008-196, ktorým zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa žalobcu odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevyslovil svoj právny názor, ktorým má byť súd prvého stupňa viazaný, ani nevyložil, prečo dospel k určitým skutkovým záverom a aké dôsledky z toho pre nové rozhodnutie súdu prvého stupňa vyplývajú. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa žalobcu protirečivé a skôr obsahuje určité konštatovania a otázky, ktoré však buď sú v rozpore so zistenými skutočnosťami a dôkazmi, alebo už boli v konaní odstránené, resp. s ktorými sa súd už vysporiadal.

Žalobca poukázal na to, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí napr. konštatuje, že vyhláška MS SR č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci nadobudla účinnosť dňom 15. 10. 2002, súd prvého stupňa preto pochybil, keď nárok žalobcu, uplatnený podľa tejto vyhlášky, považoval za oprávnený aj pred jej účinnosťou. Podľa žalobcu je potrebné poznamenať, že s touto námietkou a otázkou sa súdy oboch stupňov už v predchádzajúcich konaniach vysporiadali, keďže ide o skutočnosť, ktorá vyplýva zo všeobecne záväzného právneho predpisu a postup účastníkov vzhľadom na vtedajšiu nejasnú legislatívu bol v súlade s ustanovením § 25 ods. 1 citovanej vyhlášky. V konaní bolo podľa žalobcu preukázané, že dohoda o tarifnej odmene bola uzavretá medzi účastníkmi dodatočne so spätným dátumom v súlade s citovaným ustanovením, kedy už bolo právnickej verejnosti jasné, že táto bude prijatá v znení ako v prípade odmeňovania advokátov. Konkrétna dohoda medzi advokátom a klientom o odmene do tej doby nebola dohodnutá. Preto konštatovanie odvolacieho súdu je podľa žalobcu v rozpore s dohodou účastníkov o tarifnej odmene, ale aj so všeobecne záväzným právnym predpisom a vykonaným dokazovaním.

K faktúre č. 26/2002 zo dňa 30. 12. 2002 žalobca dodal, že sa jedná o vec prípravy, organizácie a zabezpečenia (vykonania) daňového exekučného konania vo vlastnej réžii O. predajom hnutelných vecí a nehnuteľností. Práve preto, že došlo k poskytnutiu právnej

pomoci správcovi dane vo veci uskutočnenia vlastného daňového exekučného konania od samého začiatku až k vykonaniu dražby a predaja, a nie o procesné zastupovanie žalovaného v exekučnej veci, sa uzatvorila podľa žalobcu dohoda o tarifnej odmene a súd sa s touto otázkou vysporiadal už v prvom, základnom konaní, avšak táto otázka vzhľadom na jasnú dohodu o tarifnej odmene je nepodstatná, a preto odvolací súd po prvom základnom konaní túto otázku ani nedotýka. Preto podľa žalobcu nemal súd prvého stupňa dôvod sa s touto problematikou už ďalej po zrušení rozsudku zaoberať.

K namietaným právnym úkonom žalobca uvádza, že starosta O. vo svojej výpovedi dňa 02. 03. 2007 potvrdil, že všetky úkony boli zo strany žalobcu vykonané a postupne vyhotovované potrebné listiny, ktoré boli žalobcom osobne odovzdané, prípadne vyvesené aj na úradnej tabuli O.. Táto skutočnosť je uvedená aj v rozsudkoch Okresného súdu Michalovce zo dňa 16. 05. 2007 a 09. 07. 2008 na strane 5. Žalobca zdôraznil, že nezákonnosť, či nesprávnosť v postupe nenamietal povinný, ako ani iné orgány štátnej správy, vrátane daňového úradu, iba práve oprávnená O., v prospech koho sa vykonala exekúcia, aj tá iba v konaní o zaplatenie odmeny, ktorá O. však peniaze prijala a zužitkovala.

Žalobca v dovolaní poukázal na ust. § 226 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Odvolací súd podľa žalobcu neodôvodnil, prečo dospel tzv. skutkovým zisteniam, ktoré uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia. Nakoľko odvolací súd nedospel k žiadnemu právnemu záveru, nebol schopný preto ani vyložiť, aké dôsledky z týchto „kvázy“ zistení pre nové rozhodnutie súdu prvého stupňa vyplývajú, ako ani tieto spojiť s konkrétnymi pokynmi, ako ďalej vo veci postupovať a v akom smere bude potrebné doplniť dokazovanie. Vnáša do konania neistotu a pochybnosti a tým aj zbytočné priesťahy v konaní, keďže žiadne úlohy súdu, ako ani účastníkom z napadnutého uznesenia nevyplývajú.

Žalobca má za to, že odvolací súd napadnutým uznesením nedáva odpoveď na nastolené otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, neobjasňuje vôbec skutkový, ako ani právny základ rozhodnutia, ale vyvoláva a vnesie do konania ďalšie pochybnosti a svojím zmätočným rozhodnutím vnáša do konania nejasnosti a neistotu. Odvolací súd ako súd všeobecný postupoval a reagoval na procesné úkony účastníkov v odvolacom konaní

neprimeraným, nezrozumiteľným a ústavne neakceptovateľným spôsobom a v rozpore s platným procesným poriadkom. Vzhľadom na uvedený skutkový a právny stav, podľa žalobcu dôvodnosť podania dovolania je preukázaná a dovolanie je prípustné na základe ust. § 237 písm. f/ O. s. p., pretože postupom súdu bol porušený článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ďalej porušený zákon v ust. § 2 a § 3, § 157 ods. 2 v súvislosti s ust. § 167 O. s. p., a takýmto postupom odvolacieho súdu účastníkovi konania sa odníma možnosť konať pred súdom. Preto navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a rozhodnúť aj o trovách dovolacieho konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť. Má za to, že prípustnosť dovolania nie je daná, pretože žalobca namieta skutkové závery odvolacieho súdu a nespokojnosť s právnym názorom odvolacieho súdu ako dôvod prípustnosti dovolania O. s. p. nepripúšťa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) vec prejednal podľa § 242 ods. 1 a § 243a ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania po zistení, že podmienky na podanie dovolania boli splnené (včasnosť, prípustnosť) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Ak dovolací súd rozhodne rozsudkom, je proti jeho rozhodnutiu prípustné dovolanie v prípadoch upravených ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., z ktorých ustanovení zákona prípustnosť dovolania v predmetnej veci nemožno vyvodiť.

Podľa § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala

možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

Žalobca dovolanie podal z dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p., že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Za odňatie možnosti konať pred súdom sa považuje taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhajenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež v prípade rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nespĺňa zákonné náležitosti.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému rozhodnutiu.

Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 O. s. p, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie musí byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozhodnutie opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z týchto významných úvah sa zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk. Podrobným preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dospel dovolací súd k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia tieto požiadavky nespĺňa.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v prejednávanej veci vylúčil použitie vyhl. č. 591/2002 Z. z. bez toho, aby z tejto skutočnosti vyvodil pre vec ďalšie právne závery a vysporiadal sa s ust. § 25 tejto vyhlášky, upravujúcej odmenu komerčného právnikovi za úkony právnej pomoci, vykonané od 1. apríla 2002 do účinnosti vyhlášky, argumentovanú žalobcom. Taktiež pri poukaze na čl. II. a) zmluvy z 01. 04. 2002 konštatovanú skutočnosť právne nevyhodnotil a z nej nevyvodil žiadny právny záver s dôsledkami na dohodu o tarifnej odmene za poskytnutie právnej pomoci, vychádzajúcu z čl. II. písm. b/ bod 2 uvedenej zmluvy, tvrdenú žalobcom. Odvolací súd tiež nevyhlásil právny názor, ktorým má byť súd prvého stupňa v ďalšom konaní pri zisťovaní skutkového stavu viazaný.

Z uvedených dôvodov nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za také, ktoré zodpovedá požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces.

Týmto postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. februára 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová